

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 34

Vì đạo nhân nhiều phái đụng độ

Cao Thúc hỏi:

- Bọn chúng có mấy người?

Kỳ Dao đáp:

- Sáu tên, bốn trai hai gái. Bọn trai là hai thanh niên và hai đại hán lối bốn mươi tuổi.

Cao Thúc nói:

- Chúng nhiều quá mà bên mình chỉ có ba người, lấy một chọi hai không được. Chúng ta để tiền lại rồi đi ra thôi.

Kỳ Dao hỏi:

- A Kỳ chưa về biết làm thế nào?

Cao Thúc đáp:

- Đứng chờ y ngoài cửa điếm. Ta chắc bọn chúng chưa ra ngay.

Kỳ Dao đồng ý, nàng liền trả tiền nhà điếm rồi lưu ám hiệu lại vì sợ Thiết Kỳ Sỹ sẽ do cửa sổ mặt sau tiến vào.

Hai người dời khỏi điếm giả vờ đi coi náo nhiệt ngoài đường phố rồi vào đứng trước quầy tiệm bán hải sản.

Chẳng bao lâu, Cao Thúc bỗng khẽ cất tiếng bảo nàng:

- Đệ muội, hãy ngó bọn người ở mé tả.

Kỳ Dao liền liếc mắt ngó qua thì thấy mấy nhân vật khác thường trà trộn vào trong đám đông. Bất giác nàng khẽ la:

- Chà, tám người đẹp quá!

Cao Thức gật đầu nói:

- Lại ngó về phía sau coi. Chắc đệ muội phải tức mình.

Kỳ Dao chuyển động mục quang phát giác ra Thiết Kỳ Sĩ ở phía sau đang nhìn chằm chặp bọn kia. Nàng cười nói:

- Bữa nay y được nhìn no mắt.

Cao Thức hỏi:

- Đệ muội không nổi nóng ư?

Kỳ Dao cười đáp:

- Sư ca coi lầm người rồi. Tiểu muội không phải bình giấm chua mà A Kỳ cũng không phải phởng hiếu sắc. Hãy coi xem vì nguyên nhân gì mà y theo dõi bọn này.

Cao Thức thấy tám thiếu nữ xinh đẹp đi rồi, muốn cất tiếng hô nhưng bị Kỳ Dao cản lại:

- Đừng lên tiếng, chúng ta đi theo A Kỳ.

Cao Thức hiểu ý liền chen vào đám đông, theo sát Thiết Kỳ Sĩ.

Thiết Kỳ Sĩ tựa hồ ngó thấy, nhưng chàng chỉ mỉm cười chớ không quay đầu lại.

Đi được một lúc, tám cô gái biến mất, bọn chúng rẽ vào ngõ hẻm.

Trong ngõ ít người, Thiết Kỳ Sĩ dừng bước, quay lại nhìn Kỳ Dao cười:

- Bị Kỳ muội bắt được quả tang rồi.

Kỳ Dao cười mát đáp:

- Tám cô đều vào loại mỹ nhân hạng nhất, nhưng e cũng là những tay đao để.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói:

- Một bầy cọp cái mới ra đời. Tại sao các vị cũng tới đây?

Cao Thức đáp:

- Lánh nạn.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên:

- Ủa, sư ca thấy bọn nào vào điểm trọ?

Kỳ Dao đáp:

- Sáu người, bốn trai hai gái. Hai cô đẹp lắm chẳng kém gì tám cô này, đủ tư cách để Kỳ ca chọn.

Thiết Kỳ Sĩ ủa một tiếng nói:

- Thế thì khéo quá, bọn họ cũng trọ cùng điểm với chúng ta ư?

Cao Thức đáp:

- Bọn ta thay đổi chỗ trọ quách, bọn đó lão nhị gặp rồi.

Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay nói:

- Nếu vậy chúng ta đổi qua cửa bắc. Đáng lẽ đêm nay bọn mình thượng lộ nhưng giờ không đi nữa.

Cao Thức không tiện nói chuyện ngoài đường liền im tiếng đi về cửa bắc, tìm vào một khách sạn rất lớn lấy phòng. Thiết Kỳ Sĩ lại dẫn hai người đi ra cười nói:

- Đến giờ ăn tối, chúng ta vào quán rượu.

Kỳ Dao hỏi:

- Ăn ở trong điểm không được ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Trong khách sạn chỉ có cơm bữa. Tìm quán rượu để mình thích thứ gì ăn thứ đó.

Ba người tiếng vào tửu quán kêu một bàn rượu nhắm, vừa ăn vừa kể lại những chuyện vừa phát giác.

Trên tửu lâu thực khách ngồi đầy cả, ba người không tiện nói lớn. Đồng thời Thiết Kỳ Sĩ dường như phát giác ra điều gì, chàng ra hiệu cho Cao Thức, nói:

- Điện Bạch thành nhận nhíp thật, đến tối ta đi du ngoạn một chuyến.

Kỳ Dao khẽ nói:

- Bên mé đông lại có vấn đề.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đừng dòm ngó họ. Đó là một bầy mãnh thú mới ra khỏi rừng.

Cao Thức hỏi:

- Lão nhị có biết lai lịch của tứ nam nhị nữ đó không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Bọn họ ở phái Tiên Thiên, vừa mới thu nhập một toán lớn Cổ Mộ

môn. Kiếm thuật của chúng tinh diệu vô song.

Kỳ Dao hỏi:

- Có phải là nhân vật chính phái không?

Thiết Kỳ Sĩ trầm giọng đáp:

- Họ chỉ là hạng diên khùng ghét cay ghét đắng những cao thủ thiên hạ. Bọn chúng chẳng chính cũng chẳng tà nhưng khinh đời ra mặt. Ai nổi danh là họ đi tìm người đó để đả kích. Chớ coi họ là người chính phái.

Cao Thúc hỏi:

- Còn tám thiếu nữ đó ở môn nào?

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng đáp:

- Đó là Hồng Phấn bát sát của phái Thái huyền rất thần bí. Những kẻ sĩ hiếu kỳ trên chốn gian hồ kêu bằng Thái Huyền Bát Mỹ. Kiếm thuật của các cô kỳ tuyệt.

Kỳ Dao hỏi:

- Tiểu muội gặp sáu người là ở phái Tiên Thiên ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Nhân vật tối cao của Tiên Thiên là Tiên thiên lão tổ. Lão đạo này có hai nam đệ tử là Chí Thiên Kiếm và Hạo Thiên Kiếm, tức hai thanh niên mà kỳ muội đã gặp đó. Hai thiếu nữ là nữ đồ của Tiên Thiên lão tổ, cô lớn kêu bằng Đào muội, cô bé kêu bằng Từ muội. Ngoài ra có tám kiếm sĩ tùy tùng đạo tổ. Hai đại hán Kỳ Dao đã ngó thấy là đại kiếm sĩ và nhị kiếm sĩ trong bọn tám người.

Cao Thúc khẽ hỏi:

- Su phụ của Hồng Phấn bát sát là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Mụ lấy hiệu là Thái Huyền thánh mẫu, nhưng không biết phải trái. Nghe nói mụ là nhân vật tối cao trong đại cừu địch của Áo Hải Môn. Đồng thời mụ cũng là đại địch sống chết với Tiên Thiên lão tổ. Lại còn phái Thái Hư. Các vị lưu tâm ba trai hai gái ngồi ở góc phòng, họ là người phái này.

Kỳ Dao kinh hãi:

- Chính bọn họ đó ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Ngồi chủ tịch là Đạp Đạp Tử, mé tả là lão nhị biệt hiệu Không

Không Tử, mẹ hữu là lão tam Huyền Huyền Tử, người đàn bà đối diện là Cầm Anh, cô bé là Cầm Linh. Sư phụ họ là Thái Hư thiên tôn. Ba bốn phái đại thân bí này truyền đời cừu địch, chúng ta không nên xung đột với họ. Nhưng Áo Hải Môn ra đời, họ cũng đứng lên. Trước mắt là sắp xảy ra cuộc đại chiến, chúng ta thoát ra ngoài được là hay, không thì cũng bị lôi cuốn vào giữa ba đại cường đố.

Ba người vừa ăn cơm xong, bỗng thấy một toán đông nam nữ ở dưới đi lên. Thiết Kỳ Sĩ toan cất bước, nhưng thấy đám này lại ngồi xuống. Chàng nhìn Cao Thức nói:

- Bọn đối đầu của chúng ta tới rồi.

Cao Thức kinh hãi hỏi:

- Áo Hải môn ư?

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu nói:

- Trong này có cả một nam một nữ chặn đầu chúng ta.

Kỳ Dao hỏi:

- Hai người nào?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Gã trai thanh niên và cô gái che mặt.

Kỳ Dao ngó lại mười người thì chỉ một mình cô gái che mặt bất giác kinh hãi hỏi:

- Kỳ ca bảo thị kiêu ngạo tuyệt luân mà sao tiểu muội nhận không ra?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chưa thấy nam nhân đâu, không thì muội đã lộ nguyên hình. Đồng thời hiện giờ muội che nửa khuôn mặt nên Kỳ muội không trông rõ. Nhưng Kỳ muội hãy nhìn vào cặp mắt láo liên của muội là hiểu ngay không phải hạng tầm thường.

Cao Thức nói:

- Bốn phụ nhân và bốn người đứng tuổi dường như là thủ hạ của chúng.

Thiết Kỳ Sĩ thấy toán người đó chuyển qua mé tây liền nói khẽ:

- Bốn phụ nhân và bốn trung niên nam tử dường như là thủ hạ của chúng nhưng quyết chẳng phải nhân vật ở ngoại tầng trong Áo Hải môn. Hiện giờ bọn chúng đang chú ý đến những nhân vật phái Thái Hư. Chúng

ta hãy chờ coi, sắp xảy ra xung đột đến nơi.

Kỳ Dao nói:

- Chắc là họ không đánh nhau trong thành, chúng ta ra đường chờ, họ có xung đột cũng tự nhiên đi chỗ khác.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp:

- Vậy chúng ta đi thôi.

Ba người vừa đứng dậy, đột nhiên có tiếng quát:

- Đứng lại!

Thiết Kỳ Sĩ ngấm ngầm nhìn Cao Thúc:

- Gã thanh niên ở Áo Hải môn đã phát giác ra tiểu đệ. Chúng ta chuẩn bị ứng chiến.

Dứt lời chàng xoay mình thì vừa gặp gã thanh niên ở Áo Hải môn lướt tới. Lại nghe gã cười lạt nói:

- Đi rách đế giày tìm chẳng thấy, té ra người trốn tới đây?

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục cười đáp:

- Các hạ bất tất phải làm pháo. Ngày nay Áo Hải môn không còn oai danh lẫy lừng như lúc mới ra. Cứ coi trước mắt đi cũng đủ biết quý phái phải đối phó rất phiền phức.

Thanh niên tức giận hỏi:

- Ai dám đối nghịch với Áo Hải môn?

Đột nhiên trong góc phòng phía đông có tiếng cười lạt vang lên nói:

- Càn Khôn ảo ảnh! Đừng có buông lời cuồng ngạo. Mau về kêu sư phó đến đây, đồng thời bảo lão đem kim ngọc tứ bảo dâng lên, không thì khó lòng tránh khỏi họa diệt môn.

Gã thanh niên Áo Hải môn nghe nói quay phắt lại đáp:

- Đạp Đạp Tử, người tướng bản nhân chưa phát hiện ra người. Sinh mạng của phái Thái Hư đã nằm sẵn trong tay của Áo Hải môn rồi. Nếu người không tin thì hãy thử coi.

Những người ngồi trong bàn mé đông lập tức đứng dậy quát:

- Quân khốn kiếp kia, người tướng Áo Hải môn đông người quá rồi chẳng? Hãy ra ngoài thành cửa bắc. Bữa nay bọn ta muốn coi tà công của các người, quyết không sợ Càn Khôn Ảo Ảnh, Vũ Trụ Áo Tiên, Tứ đại ảo tiên, Tứ đại ảo cô đều hiện diện ở hiện trường.

Thiết Kỳ Sĩ nhân cơ hội không còn việc gì đến mình liền nhìn Cao Thúc và Kỳ Dao nói:

- Chúng ta đi thôi.

Ba người xuống lầu trả tiền rồi đi gấp ra cửa bắc. Đến ngoại thành, Kỳ Dao nói:

- Chúng ta chờ ở đây ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Không phải là trường đấu, chúng ta tiếp tục đi tới Phong Lâm cốc. Chắc bọn họ vào đó khai chiến.

Kỳ Dao cười hỏi:

- Sĩ ca có chuẩn đích không?

Thiết Kỳ Sĩ giục:

- Lẹ lên, đã có người nhanh chân hơn chúng ta đang đi ở phía trước rồi.

Cao Thúc ồ một tiếng hỏi:

- Ta trông thấy hai toán. Sao họ biết mau thế?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Họ ở dưới lầu nghe tiếng. Các vị coi kìa, người võ lâm tới rất nhiều.

Phong Lâm cốc là địa phương mà Thiết Kỳ Sĩ vừa đi qua, cách đường lớn chừng nửa dặm. Trong hang toàn là cỏ dại và cát nhỏ. Người ta kêu bằng Phong Lâm vì nơi đây tịch mịch không người ở, chỉ có gió thổi.

Ba người vào hang chỉ thấy sau những đống cát là có thể ẩn thân được, ngoài ra không còn chỗ nào kín đáo. Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Ta muốn lại gần thêm chút nữa. Vậy đến mặt sau ngồi bên những đống đá.

Kỳ Dao đáp:

- Người đến coi đông quá. Bọn mình đi thì họ cũng đi. Chi bằng đứng ngay trong rừng ở bên mé là xong, xa một chút càng khỏi phiền.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Phải đó, chỉ mong bọn Áo Hải môn đừng đến nhiều quá, không thì ẩn chỗ nào không được.

Ba người đến gần rừng cây, đã nghe trong rừng có động tĩnh rồi. Thiết Kỳ Sĩ phát giác ra chỉ có một người, liền lạng mình tiếng vào.

Người kia chưa kịp ẩn nấp đã bị Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy, thì ra một lão đạo. Lão biết không trốn tránh được bèn nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Chào thí chủ!

Thiết Kỳ Sĩ chợt nhớ tới lời dặn của sư phó, liền tự hỏi:

- Phải chăng đây là Tái lão Quân. Tại sao lão lại ẩn trong rừng cây này.

Động hoài nghi, chàng liền chấp tay hỏi:

- Tự hiệu của đạo trưởng là gì?

Lão đạo lạnh lùng nói:

- Bần đạo lâu nay không nhắc đến tự hiệu, xin thí chủ nguyên lượng cho.

Đạo sĩ không nói tự hiệu khiến Thiết Kỳ Sĩ càng nghi hoặc. Giữa lúc ấy Kỳ Dao và Cao Thức tới nơi, chàng liền đưa mắt ra hiệu cho hai người rồi nhìn đạo nhân chấp tay nói:

- Xin hỏi đạo trưởng, tại sao đạo trưởng lại ẩn vào trong khu rừng này?

Đạo nhân thở dài đáp:

- Chính bần đạo cũng chẳng hiểu lầm lỗi gì mà gần đây võ lâm thiên hạ đều tra hỏi. Có người tỏ ý bảo vệ, có người coi bần đạo như tên tội phạm bỏ chùa, muốn bắt đem về giam cho hết đời. Bữa nay có một đám nhân vật tự xưng Áo Hải môn muốn mời bần đạo xuống Tiềm cung long nào đó. Vì lẽ gì thì bần đạo không sao hiểu được. Coi tình hình khác lạ, bần đạo phải trốn vào trong này.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Những nhân vật Áo Hải môn hiện giờ ở đâu?

Lão đạo thở dài đáp:

- Bọn người thần bí đó sục tìm từ sáng tới giờ chưa thấy bần đạo, chắc họ còn giám thị quanh đây, nên bần đạo không dám ra.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Nếu đạo trưởng không nghi ngờ, vẫn bố trí tình nguyện bảo vệ đạo trưởng thoát khỏi hang núi này.

Lão đạo trầm ngâm nói:

- Ba vị thí chủ tử tế quá, nhưng bần đạo vẫn sợ khó lòng ứng phó được với bọn nhân vật thần bí kia. Bọn họ có đến mấy chục người.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Nếu bị bắt rồi thì dĩ nhiên khó mà thoát được, nhưng phá vòng vây chạy đi thì không thành vấn đề. Nếu ở yên đây thì lại càng nguy hiểm vì trong hang này sắp xảy ra cuộc chiến đấu giữa các cao thủ mấy phái.

Đạo nhân cả kinh hỏi:

- Nếu vậy xin ba vị thí chủ giúp đỡ cho, dường như mé bắc có thể thoát thân được.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại nhìn Kỳ Dao nói:

- Kỳ muội cùng sư ca đoạn hậu, chúng ta chạy về phía bắc.

Lão đạo bị lọt vào quăng giữa. Bốn người đề tụ khinh công chạy thật lẹ. Dè đâu vừa tới cửa hang mặt bắc, đột nhiên gặp bốn đại hán. Chúng lớn tiếng quát:

- Các người là ai? Để lão đạo lại đó.

Thiết Kỳ Sĩ tay cầm Hắc Long Kiếm cười nhạt đáp:

- Bọn nanh vuốt của Ảo Hải môn kia, các người có bản lĩnh hãy ngăn cản bọn ta.

Chàng vung kiếm tấn công liền, đồng thời quay lại hô:

- Sư ca cùng Kỳ Dao bảo vệ cho đạo trưởng đi.

Cao Thúc liền làm người dẫn đường, Kỳ Dao đoạn hậu, ba người hết sức xông ra.

Bốn đại hán muốn ngăn chặn nhưng bị Thiết Kỳ Sĩ thi triển khinh công nhanh như chớp cầm chân, họ không sao thoát ra được.

Cao Thúc không còn địch nhân cản đường, quay lại nhìn lão đạo vẫy tay nói:

- Đạo trưởng! Chạy lẹ lên.

Lão đạo khinh công cũng không đến nỗi yếu kém liền chạy đuổi kịp Cao Thúc. Kỳ Dao đi sau cùng theo sát lão đạo. Dĩ nhiên nằng sợ người khác cướp lão đem đi, đồng thời lại e lão thừa cơ chạy mất.

Chạy được mười mấy dặm, Cao Thúc dừng lại nói:

- Bây giờ đi thông thả một chút, chờ lão nhị tới rồi chạy nhanh.

Kỳ Dao thấy ven rừng phía trước xuất hiện tám thiếu nữ, thái độ ra chiều khác lạ, liền nhìn Cao Thúc hỏi:

- Sư ca, trước mặt có bọn người ngăn chặn.

Lão đạo vừa ngó thấy kinh hãi la lên:

- Bọn này tự xưng là nhân vật phái Thái Huyền. Nghe nói chúng là Thái Huyền Bát Sát. Bần đạo đã lọt vào tay bọn chúng rồi.

Cao Thúc hỏi:

- Bọn chúng cũng muốn kiếm đạo trưởng ư?

Lão đạo thở dài đáp:

- Đúng thế! Sau bần đạo thừa cơ trốn thoát. Hỡi ơi, lần này thì không thoát được rồi. Võ công bọn chúng cao thâm khôn lường, lại không chịu nói chuyện phải trái.

Kỳ Dao nhìn Cao Thúc nói:

- Quay về không được mà đi đường vòng lại bị chúng khinh khi. Chúng ta cứ tiến thẳng phía trước xem bọn chúng nói sao?

Lão đạo không chờ Cao Thúc trả lời liền tái mặt la:

- Đi không được, đi không được! Mau trở lại thôi.

Cao Thúc hỏi:

- Chỉ cách bọn họ không đầy tầm tên thì sao thoát được. Lão đạo trưởng, bọn vẫn bối không sợ đâu, chúng ta cứ đi.

Y nói rồi bức bách lão tiến về phía trước. Lúc gặp tám thiếu nữ, một ả cất tiếng hỏi:

- Hai vị là nhân vật phương nào? Tại sao lại lôi kéo lão đạo đây?

Cao Thúc chấp tay đáp:

- Cô nương cản đường có chuyện gì? Tại hạ là kẻ tầm thường trên chốn giang hồ.

Thiếu nữ cười lạt nói:

- Các hạ hỏi mà không biết đường khinh trọng. Hay hơn hết là để lão đạo lại.

Cao Thúc đồng dục đáp:

- Tại hạ đã hứa lời bảo vệ đạo trưởng. Cô nương cố cản đường đòi giữ người thì e không phải là chuyện dễ.

Thiếu nữ quát:

- Rượu mời không uống, lại uống rượu phạt. Phải chăng người không muốn sống nữa.

A Thúc toan nổi nóng, bỗng nghe Kỳ Dao hô:

- Sư ca, A Kỳ ca tới nơi rồi.

Cao Thúc quay lại thấy Thiết Kỳ Sĩ đang vọt tới, bất giác la lên:

- Lão nhị, bọn ta bị nữ cường đạo cản đường đánh cướp.

Thiết Kỳ Sĩ chạy tới cười rộ nói:

- Muốn đòi tiền mãi lộ thì dễ thôi, cho mấy cô vài lạng bạc là đi được.

Cao Thúc lạnh lùng nói:

- Mấy cô coi trúng lão đạo rồi, vụ này không phải cướp tiền.

Thiết Kỳ Sĩ tiến lại nhìn thiếu nữ nói:

- Thưa cô nương, chắc quý phủ mới dựng một ngôi chùa mà chưa có đạo sĩ trụ trì?

Thiếu nữ quát:

- Nói bậy, kẻ nào dám ngông cuồng trước mặt Thái Huyền bát mỹ là không muốn sống rồi.

Thiết Kỳ Sĩ “ủa” một tiếng hỏi:

- Té ra đây là Thái Huyền bát mỹ oai danh lừng lẫy. Tại hạ cam bê thất kính. Xin hỏi cô nương giữ đạo trưởng này làm gì? Phải chăng quý phủ có yêu tinh quỷ quái xuất hiện, nên mời đạo trưởng đến phù phép chăng?

Thiếu nữ tức giận quát:

- Tên khốn này muốn chết thật rồi, mau nộp mạng đi thôi.

Thị quát rồi vung kiếm đánh tới.

Thiết Kỳ Sĩ vội xua tay nói:

- Cô nương hãy khoan.

Thiếu nữ hỏi:

- Ngươi còn nói gì nữa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại hạ không có gì nói nhưng mà có chút tin tức cho cô nương hay.

Thiếu nữ đặng háng nói:

- Tin tức gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại hạ coi chừng vị đạo trưởng này đáng giá vạn lạng. Hiện giờ phía sau đuổi theo lão không phải một người mà bốn phái lớn. Nào Áo hải

môn, Tiên Thiên phái, Thái Hư phái, Cổ Mộ môn. Nếu cô nương động thủ với tại hạ thì chậm trễ thời giờ, bọn họ sẽ theo đuổi tới nơi.

Thiếu nữ nghe nói sững sốt quát:

- Vậy các người đi đi, bọn cô nương tha cho một lần.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Còn vị đạo trưởng này thì sao?

Thiếu nữ đáp:

- Để lão lại.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu nói:

- Nếu thế thì không được.

Thiếu nữ quát:

- Vậy động thủ đi.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Cũng không được, tại hạ có biện pháp giải quyết được vấn đề.

